

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

Ing. J. H., narozený X

bytem J.

zastoupený advokátkou Mgr. Janou Gavlasovou,
se sídlem Chýně 449, Hostivice,

proti

žalovanému

Magistrát hlavního města Prahy,

se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2014, č. PR/OKC/3/232/2013-1,

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 4. 2. 2014, č. PR/OKC/3/232/2013-1, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Jany Gavlasové, advokátky.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2014, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 18. 11. 2013, č. j. MCP6 087212/2013, jímž byla odmítnuta část žádosti o poskytnutí informací na výši odměn a mimořádných odměn vyplacených vedoucímu právního odboru povinného subjektu v roce 2012.
2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce se obrátil na povinný subjekt se žádostí ze dne 11. 2. 2013, ve které požadoval poskytnutí informací, mimo jiné pod bodem 5) informace o výši odměn a mimořádných odměn vyplacených vedoucímu právního odboru v roce 2012. Poté, co povinný subjekt žádosti zčásti vyhověl a poté, kdy ve věci na základě stížnosti konal nadřízený orgán, vydal povinný subjekt dne 7. 5. 2013 rozhodnutí, kterým část žádosti v rozsahu bodu 5) odmítl. Na základě odvolání žalobce nadřízený orgán rozhodnutí povinného subjektu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání, a následně se tak stalo ještě dvakrát, když nadřízený orgán postupně zrušil rozhodnutí povinného subjektu z 1. 7. 2013 a 17. 9. 2013. Následně povinný subjekt rozhodnutím ze dne 18. 11. 2013, č. j. MCP6 087212/2013, částečně odmítl předmětnou žádost s tím, že odmítl poskytnout informace sdělení výše odměn a mimořádných odměn vyplacených vedoucímu právního odboru v roce 2012, proti čemuž žalobce opět brojil odvoláním, o němž nadřízený orgán rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce především namítl, že v odvolání uplatnil osm námitek, s nimiž se žalovaný buď nevypořádal vůbec, nebo vyslovil nesprávný názor, potažmo nesprávně aplikoval zákon :
 1. výrok napadeného rozhodnutí je vadný,
 2. napadené rozhodnutí povinného subjektu je nepřezkoumatelné,
 3. povinný subjekt neprovedl odpovídajícím způsobem test veřejného zájmu ani test proporcionality. Nebyly zohledněny veškeré rozhodné skutečnosti, na které žadatel upozornil a které jsou pro posouzení žádosti rozhodné,
 4. nebyla dosud vyřízena jedna ze dvou podaných stížností, ačkoli marně uplynula zákonná lhůta pro její vyřízení,
 5. povinný subjekt postupuje v rozporu s InfZ. InfZ přímo stanovuje, které informace mají být poskytnuty, a povinný subjekt tyto informace neoprávněně odepírá. Nejsou dány důvody pro odmítnutí žádosti,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

6. povinný subjekt nerespektuje dřívější rozsudky soudu, na které žadatel v rámci řízení o žádosti upozornil. Povinný subjekt neuvedl, proč se od rozhodnutí soudu odchýlil,
 7. povinný subjekt systematicky vydává vadná rozhodnutí, aby se vyhnul poskytnutí informací. Povinný subjekt zneužívá práva k jinému účelu, než pro který tu je,
 8. povinný subjekt uvádí v rozhodnutí zavádějící skutečnosti, které do rozhodnutí dle InfZ vůbec nepatří.
4. Žalobce především namítal, že výrok posledního rozhodnutí ÚMČ Praha 6 je vadný, neboť obsahuje části, které obsahovat nemá. Takovou vadu žalovaný jako nadřízený orgán již předešle vytykal, v nyní napadeném rozhodnutí však tuto námitku žalobce neřešil.
 5. Žalovaný se rovněž nevypořádal s námitkou nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí (nebylo dostatečně odůvodněno).
 6. Dále žalobce namítal, že nebyl řádně proveden test proporcionality a vůbec nebyl proveden test veřejného zájmu.
 7. Další pochybení žalovaného spočívá v tom, že doposud nebyla vyřízena jedna ze dvou žalobcem podaných stížností, podaná dne 4. března 2013. Ačkoli žalobce tuto skutečnost v odvolání uvedl, žalovaný se touto věcí vůbec nezabýval. Žalovaný měl nejprve projednat předchozí stížnost a pak teprve řešit později podané odvolání.
 8. Postup při vyřízení žádosti o informace byl v rozporu se zákonem, který přímo stanoví případy, kdy se informace o příjemcích veřejných prostředků poskytují, takže informace požadované v 5. bodu žádosti měly být podle §8b poskytnuty. Žalovaný rozhodl vycházeje z jiného názoru, než je popsán v zákoně a bez ohledu na judikaturu.
 9. Vadou je též skutečnost, že jiné obdobné žádosti v obdobném místě a čase jsou vyřízeny kladně, zatímco v aktuálním případě došlo k odepření práva na informace a obstrukcím ze strany povinného subjektu a žalovaného, kteří nerespektovali současnou judikaturu.
 10. Povinný subjekt též zneužil práva k jinému účelu, než pro které tu je, když systematicky vydával vadná rozhodnutí, aby se vyhnul poskytnutí informací, a tedy znemožnil veřejnosti kontrolu nakládání s přidělenými veřejnými prostředky. Žalovaný se k protiprávnímu jednání povinného subjektu přidal, když nevydával rozhodnutí v zákonných lhůtách, takže opakovaně byla vydávána usnesení o nečinnosti žalovaného.
 11. Závadnou je rovněž skutečnost, že výrok rozhodnutí povinného subjektu obsahuje části, které obsahovat nemá; žalovaný pak nemohl potvrdit vydání rozhodnutí s vadným výrokem, bez řádného odůvodnění.
 12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě především navrhl, aby soud žalobu odmítl pro nedostatek aktivní legitimace žalobce, neboť napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno deklaratorní rozhodnutí potvrzující právní stav nastalý ze zákona, nikoliv z úvahy povinného subjektu.
 13. Pokud žalobce argumentoval některými rozsudky Nejvyššího správního soudu, má žalovaný za to, že podle jeho zjištění se žádný z uváděných rozsudků netýká dané věci, a tyto rozsudky proto nejsou pro danou věc závazné. Ani aktuální judikatura Nejvyššího správního soudu pak takovýchto věcech provádí tzv. test proporcionality. Povinný subjekt tento test provedl s tím, že v daném případě převažuje právo na ochranu soukromí nad právem na informace.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

14. Žalovaný rovněž poukázal na to, že zatímco za neposkytnutí jakékoliv informace zákonodárce nestanovil žádnou zákonnou sankci, za porušení práva na ochranu osobnosti stanovil sankce velmi významné, když z rozhodnutí Úřadu na ochranu osobních údajů vyplývá, že jednání, jež žalobce považuje za zákonem přikázané, je zjevně zákonem zakázané, neboť tento úřad za ně uděluje pokuty v nezanedbatelné výši.
15. Dále žalovaný rozporoval názor, že zaměstnance veřejné správy lze podřadit pod pojem „příjemce veřejných prostředků“, maje za to, že byt jeho zaměstnavatelem je územně samosprávný celek, je mezi nimi vztah pracovněprávní, tedy soukromoprávním, kde oba subjekty mají rovné postavení. Přitom platy zaměstnanců jiných subjektů zveřejňovány být nesmějí. Poskytnutí požadovaných informací by bylo také v rozporu s právními předpisy upravujícími ochranu soukromí fyzických osob. Zveřejnění odměn zaměstnanců povinného subjektu by zásadním způsobem prolomilo jejich právo na soukromí.
16. Jelikož zákon o svobodném přístupu k informacím výslovně nestanoví povinnost poskytovat informace o platech zaměstnanců správních orgánů, k opačnému závěru dospěli někteří prostřednictvím extenzivního výkladu tohoto zákona. Naproti tomu poskytnutí osobních informací bez souhlasu osob, jichž se tyto informace týkají, je zakázáno zákonem o ochraně osobních údajů, přičemž porušení této povinnosti je sankcionováno.
17. Žalovaný resp. povinný subjekt tak stojí vždy před rozhodnutím, které nesprávné řešení ze dvou možných zvolí. Vyhoví-li žádosti, vyhoví zvědavosti a naplní politické právo žadatele, ale dopustí se správního deliktu podle zákona o ochraně osobních údajů, za což mu hrozí sankce. Zároveň tím poruší zákonem, jakož i Listinou základních práv a svobod zaručenou ochranu soukromí, čímž poškodí oprávněné zájmy dotčené osoby, která ani nemá právo se dozvědět, jakým způsobem byla ochrana jejího soukromí porušena. Pokud nevyhoví žádosti o osobní informace, nespáchá správní delikt, neporuší práva nevinných třetích osob, a pouze neukojí zvědavost žadatele. Škoda na lidských právech, jakož i na finančních prostředcích povinného subjektu – vzhledem k neexistence zákonné sankce - se tak limitně blíží nule. Vzhledem k právní situaci tak tímto způsobem ani nelze porušit žalobcovo politické právo na informace, neboť podle názoru nejen žalovaného, v takovémto případě právo žalobci vůbec nikdy nevzniklo.
18. Pokud žalobce zastává názor, že právo na poskytnutí informací je třeba upřednostnit před právem na ochranu osobnosti, poukázal zde žalovaný na to, že právo na ochranu osobnosti je ve smyslu ust. čl. a čl. 10 odst. 2 7 Listiny základních práv a svobod právem základním, zatímco právo na informace ve smyslu čl. 17 této Listiny právem politickým. Základní práva jsou přitom politickým právům nadřizena a v případě kolize mají před právy politickými prioritu.
19. Dále žalovaný zdůraznil, že orgány veřejné správy mají sice povinnost poskytovat informace, avšak ke své působnosti, nikoliv o osobní sféře svých zaměstnanců.
20. K části žaloby, v níž žalobce vytýkal nevypořádání se s odvolacími námitkami, žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí.
21. Zjevně nesprávné je též tvrzení žalobce, že rozhodnutí je nezákonné proto, že nebyl proveden test veřejného zájmu, jelikož zákon nic takového neukládá, nadto test proporcionality byl povinným subjektem proveden a žalovaný se s jeho průběhem i výsledkem ztotožnil.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

22. Zcela absurdní je tvrzení žalobce o tom, že doposud nebyla vyřízena jedna ze dvou jím podaných stížností, neboť jednak taková skutečnost nemohla mít vliv na správnost napadeného rozhodnutí, jednak je třeba uvést, že žalobce podává průběžně desítky stížností, tedy je téměř jisté, že vždy existuje několik stížností, které dosud nebyly vyřízeny.
23. Pokud žalobce uvedl, že rozhodovací činnost žalovaného je nepředvídatelná, protože sám již informace o odměnách vedoucích pracovníků poskytl tím žalobce zjevný nepřímý důkaz o tom, že nadřízený orgán rozhoduje vždy v souladu s testem proporcionality, a obdobné žádosti neodmítá z pouhého principu.
24. Za zcela nemístnou pak žalovaný považoval část žaloby označená ad 7), že je absurdní představa žalobce, že se mu podaří vyloučit jemu se nehodící pracovníky žalovaného jen proto, že zahltil žalovaného nesmyslnými podáními. Navíc pokud žalobce tvrdí, že Ing. I. O. v dané věci chybovala, měl by svá stvrzení doložit.
25. Dále žalovaný navrhl, aby soud vyčkal, s jakým výsledkem skončí u rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu posuzování judikátu sp. zn. 5 As 57/2010.
26. Konečně žalovaný poukázal na to, že žalobce napadá rozhodnutí žalovaného vydané v odvolacím řízení. Je tedy na místě akcentovat to, že z ust. § 89 odst. 2 správního řádu vyplývá odvolacímu orgánu povinnost přezkoumávat napadené prvostupňové rozhodnutí na základě rozsahu odvolání. Žalobce však podal odvolání, které v zásadě neobsahovalo žádné relevantní důvody, pro které by měl žalovaný odvoláním napadené rozhodnutí povinného subjektu rušit a podanému odvolání vyhovět. Žalovaný tedy setrval na tom, že žalované rozhodnutí vydal správně a v souladu se zákonem.
27. Při jednání soudu dne 8. února 2018 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích. Zástupkyně žalobce navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a aby věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pověřený zástupce žalovaného navrhl zamítnutí žaloby.

III.

Posouzení žaloby

28. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
29. Soud především konstatoval, že žalobce v odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu uplatnil několik námitek, ovšem žalovaný se s některými z nich nevypořádal. Již sama tato skutečnost představuje rozpor napadeného rozhodnutí se zákonem, neboť podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu je odvolací orgán povinen přezkoumat správnost napadeného rozhodnutí I. stupně v rozsahu námitek uvedených v odvolání. S námitkami odvolatele se tedy musí odvolací orgán vypořádat vždy, tedy o každé z nich uvést, zda ji shledal důvodnou či nikoliv, případně zda ji považuje za bezpodstatnou ve vztahu k věci, a z jakých důvodů.
30. Jak bylo konstatováno v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku, žalobce brojil proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 jako povinného subjektu odvoláním, v němž uplatnil těchto osm námitek:

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

1. výrok napadeného rozhodnutí je vadný,
 2. napadené rozhodnutí povinného subjektu je nepřezkoumatelné,
 3. povinný subjekt neprovedl odpovídajícím způsobem test veřejného zájmu ani test proporcionality. Nebyly zohledněny veškeré rozhodné skutečnosti, na které žadatel upozornil a které jsou pro posouzení žádosti rozhodné,
 4. nebyla dosud vyřízena jedna ze dvou podaných stížností, ačkoli marně uplynula zákonná lhůta pro její vyřízení,
 5. povinný subjekt postupuje v rozporu s InfZ. InfZ přímo stanovuje, které informace mají být poskytnuty, a povinný subjekt tyto informace neoprávněně odepírá. Nejsou dány důvody pro odmítnutí žádosti,
 6. povinný subjekt nerespektuje dřívější rozsudky soudu, na které žadatel v rámci řízení o žádosti upozornil. Povinný subjekt neuvedl, proč se od rozhodnutí soudu odchýlil,
 7. povinný subjekt systematicky vydává vadná rozhodnutí, aby se vyhnul poskytnutí informací. Povinný subjekt zneužívá práva k jinému účelu, než pro který tu je,
 8. povinný subjekt uvádí v rozhodnutí zavádějící skutečnosti, které do rozhodnutí dle InfZ vůbec nepatří.
31. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí však lze seznat, že Magistrát hlavního města Prahy jako nadřízený orgán se výslovně vypořádal pouze se třemi z nich, když na straně 7 dole se vyjádřil k námitce neprovedení testu veřejného zájmu, resp. nesprávného provedení testu proporcionality, ve druhém odstavci shora na str. 8 se stručně vypořádal s tvrzením žalobce, že zákon o svobodném přístupu k informacím přímo stanoví, které informace musí být poskytnuty, a dále se na str. 8 vyjádřil k námitce, že povinný subjekt nerespektuje dřívější rozsudek soudu, na které žalobce upozornil.
32. Nezbyvá tedy než konstatovat, že námitky uvedené v odvolání pod body 1, 2, 4, 7 a 8 nebyly v napadeném rozhodnutí nijak vypořádány. Jak vyloženo výše, orgán rozhodující o odvolání je povinen všechny odvolací námitky reflektovat, tedy o každé jednotlivé uvést, zda ji shledává důvodnou či nikoliv, a z jakých důvodů, případně vyložit, proč ji v kontextu rozhodované věci nepovažoval za relevantní. Ohledně uvedených pěti odvolacích námitek však nelze v odůvodnění napadeného rozhodnutí nalézt přiměřenou reakci ze strany žalovaného. Tato skutečnost pak znamená nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť z něj není zřejmé, jak se žalovaný v odvolacím řízení s těmito námitkami vypořádal.
33. Současně tato absence vypořádání odvolacích námitek ze strany žalovaného v odvolacím řízení znamená, že není prozatím na místě, aby se s argumenty obsaženými v nich vypořádal soud. Pokud by tak učinil, nahrazoval by pravomoc odvolacího orgánu a rozhodoval by za něj, což však není účelem a smyslem přezkumu rozhodnutí orgánů veřejné správy ve správním soudnictví.
34. Městský soud se následně zabýval přezkumem toho, jak se žalovaný vypořádal s oněmi odvolacími námitkami, o kterých v napadeném rozhodnutí pojednal. Přitom soud dospěl k závěru, že otázky testu proporcionality s přihlédnutím k veřejnému zájmu, dále vymezení okruhu informací, které je podle zákona o svobodném přístupu k informacím nutno poskytnout, jakož i otázka dosavadní judikatury zejména správních soudů, spolu úzce souvisí a je na místě o nich pojednat společně.
- Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

35. Předně městský soud musel korigovat názory, které dospěl žalovaný v napadeném rozhodnutí, když konstatoval, že žádný z rozsudků Nejvyššího správního soudu, kterými argumentoval žalobce v odvolání, se netýká aktuálně rozhodované věci dané věci, a tyto rozsudky proto nejsou pro ni věc závazné. Povinnost odůvodnit rozhodnutí podle jeho názoru nezahrnuje povinnost zabývat se právními názory, které v dané věci nejsou nijak závazné. K tomu žalovaný zdůraznil, že v České republice doposud platí, že práva a povinnosti jsou upravovány zákonem, popř. jinými právními normami, nikoliv precedentem.
36. K tomu soud uvádí, že skutečně takto koncipovaná vázanost správního orgánu dřívější judikaturou v obdobných věcech neexistuje. Podle ust. § 78 odst. 5 soudního řádu správního je v dalším řízení správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku (nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost). Správní orgán je tedy ze zákona povinen respektovat právní názor správního soudu v tom řízení, v němž bylo přezkoumáno a zrušeno konkrétní rozhodnutí orgánu veřejné správy. Doktrína však opakovaně vyjádřila názor, že pro řádný výkon veřejné správy je na místě, aby správní orgány respektovaly právní názory soudů, a to jak soudů krajských, tak Nejvyššího správního soudu, i ve věcech skutkově a právně obdobných. Pokud by totiž orgán veřejné správy bez závažného důvodu dosavadní judikaturu správních soudů ignoroval, vedlo by to pouze k tomu výsledku, že by na základě žaloby byla jeho rozhodnutí správními soudy rušena a jejich rozsudky by byl pak vázán. Z důvodu procesní ekonomie je tedy nesporně na místě, aby se správní orgán zajímal o to, zda k právnímu problému, jež je ve věci, kterou rozhoduje, již existuje judikatura, a tu pak při svém rozhodování aplikoval. Není jistě vyloučeno, aby v konkrétní věci dospěl k závěru, že existující právní názor nepoužije, ale pak je na místě uvést, z jakých důvodů.
37. V nyní rozhodované věci tedy bylo nesporně na místě, aby žalovaný v rozhodnutí o odvolání vyložil, proč dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se interpretací a aplikací norem zákona o svobodném přístupu k informacím, nehodlal použít. Přitom pouhý argument, že tak činí proto, že nejde o judikáty vydané právě v nyní rozhodované věci, nemůže podle názoru městského soudu obstát, neboť odporuje povinnosti uložené v ust. § 2 odst. 4 správního řádu, tedy že správní orgán dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Dále městský soud konstatoval, že to, zda zákon o svobodném přístupu k informacím ukládá povinnost poskytovat informace o výši platů zaměstnanců veřejných institucí, byla řešena právě judikaturou správních soudů, jmenovitě Nejvyššího správního soudu, který dospěl k závěru, že taková povinnost existuje. V této věci je nutno poukázat na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, v němž byl především koncipován závěr, že zaměstnanci veřejných institucí jsou osobami, kterým se poskytují veřejné prostředky, neboť jejich plat je vyplácen z veřejných prostředků. Proto povinný subjekt, který je veřejnou institucí, poskytne o takové osobě základní osobní údaje, v rozsahu jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků. Dále pak Nejvyšší správní soud v označeném rozsudku vymezil okruh osob – zaměstnanců, u nichž je bez dalšího třeba poskytnout informace o jejich platech (zpravidla zaměstnanci v řídicích funkcích, či vykonávající vrchnostenská oprávnění povinného subjektu, nebo zaměstnanci organizující či provádějící činnosti, jež jsou úkolem povinného subjektu, apod. – blíže viz

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

odst. [97] rozsudku, resp. okruh zaměstnanců, u nichž podle konkrétních okolností může připadat v úvahu odepření poskytnutí informace o jejich platech – viz odst. [98].

38. Z uvedeného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, na jehož obsáhlé odůvodnění městský soud odkazuje, tedy vyplývá, že zaměstnanci veřejných institucí, kteří v nich zastávají řídicí funkce, spjaté s rozhodovací činností, jsou v postavení příjemců veřejných prostředků, a informace o jejich platových náležitostech se tedy poskytují podle ust. § 8b odst. 1, odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.
39. Dále je však nezbytné konstatovat, že některé závěry citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu byly podstatně korigovány Ústavním soudem, jmenovitě jeho nálezem ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16.
40. Ústavní soud především odmítl argumentaci Nejvyššího správního soudu v citovaném rozsudku rozšířeného senátu, totiž že test proporcionality není třeba provádět při posuzování jednotlivých konkrétních případů poskytnutí informací o platových poměrech, protože takový text provedl již zákonodárce při formulaci ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím.
41. K tomu Ústavní soud konstatoval, že poskytování informací o odměnách za práci není obecně protiústavní, nicméně případný zásah do základních práv dotčených osob je nutno posuzovat podle okolností každého jednotlivého případu. V každém jednotlivém případě střetu ústavně zaručených práv musejí soudy a jiné orgány veřejné moci zvážit význam a intenzitu dotčených práv, tedy provést nezbytný test proporcionality, a vyrovnat se se skutečností, že poskytnutí informací platových poměrech je zásahem do ústavně chráněného práva na ochranu soukromého života svých zaměstnanců..
42. Současně Ústavní soud uvedl, jakými kritérii je nutno se při posuzování žádosti o informace zabývat, když konstatoval, že:

„125. Povinná osoba může odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance vyžádané na základě ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud nejsou splněny všechny tyto podmínky:

 - a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu;*
 - b) informace samotná se týká veřejného zájmu;*
 - c) žadatel o informaci plní úkoly či posílání dozoru veřejnosti či roli tzv. "společenského hlídačského psa";*
 - d) informace existuje a je dostupná.*

Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, potom odmítnutí poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny.“
43. V podrobnostech městský soud odkazuje na citovaný náleze Ústavního soudu.
44. Městský soud v Praze tedy po zvážení všech relevantních skutečností a s přihlédnutím k právním názorům jak Nejvyššího správního soudu, tak Ústavního soudu dospěl k těmto závěrům:
45. Žalobce se svou žádostí podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, domáhal poskytnutí informace o výši odměn Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

a mimořádných odměn vyplacených vedoucímu právního odboru Úřadu městské části Praha 6 v roce 2012.

46. Vedoucí právního odboru úřadu městské části je nepochybně zaměstnancem orgánu samosprávného celku, neboť není sporu o tom, že Městská část Praha 6 je samosprávným celkem ve smyslu zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů, a úřad této městské části je tedy jejím orgánem, a tudíž je podle ust. § 2 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím povinným subjektem.
47. Povinné subjekty podle ust. § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím poskytují základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky, tedy též údaj o výši poskytnutých prostředků. Při tom však současně musejí vzít v úvahu to, že informace o platových poměrech zaměstnanců jsou osobními údaji, spadající pod ochranu článku 10 Listiny a článku 8 Úmluvy, zaručujících právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života, a právo na informační sebeurčení, umožňujícího jednotlivci spoléhat na své právo na soukromí z hlediska dat, která jsou shromažďována, zpracovávána a šířena.
48. Při vyřizování žádosti o poskytnutí informací o platových poměrech svého zaměstnance tedy musí úřad městské části provést nezbytný test proporcionality, jehož zásady a hlediska vymezil Ústavní soud ve výše citovaném nález, a podle výsledku takového testu buď informaci poskytnout, anebo rozhodnout o odmítnutí žádosti v tomto rozsahu.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

49. Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že požaduje-li žalobce informace o výši odměn a mimořádných odměn vyplacených vedoucímu právního odboru Úřadu městské části Praha 6 v roce 2012, je nezbytné, aby povinný subjekt provedl test proporcionality podle kritérií stanovených Ústavním soudem, a na základě jeho výsledku buď informace poskytl nebo vydal rozhodnutí o odmítnutí této žádosti.
50. Městský soud proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního a věc vrátil podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního žalovanému k dalšímu řízení s tím, že jak povinný subjekt, tak žalovaný se musí se záležitostí testu proporcionality ohledně střetu základního práva na informace, resp. na informace ve veřejném zájmu, a základního práva na ochranu před zasahováním do soukromého života a do práva na ochranu před neoprávněným zveřejňováním osobních dat, znovu vypořádat.
51. Pro úplnost městský soud konstatuje, že v průběhu řízení o žalobě zjistil totožnost osoby, která v roce 2012 zastávala funkci vedoucího právního odboru Úřadu městské části Praha 6, neboť této osobě náleželo potenciální postavení osoby zúčastněné podle ust. § 34 odst. 1 soudního řádu správního. Jak je zřejmé ze soudního spisu na č.l. 45, tato osoba byla soudem poučena o tomto svém právu, avšak neuplatnila jej.
52. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 3000 Kč a jednak z odměny advokátovi za tři úkony právní služby po 3100 Kč, a ze související náhrady hotových

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění. Náhradu v celkové výši 13 200 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce Mgr. Jany Gavlasové, advokátky.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. února 2018

JUDr. Slavomír Novák
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.